

друго-яче отъ единъ историкъ, който описва Реформаціѣ-тѣ като протестуваніе противъ проповѣдваніе Христіанство-то като вѣрж на законъ-тѣ (т. е., религіѣ на спасеніе чрѣзъ обряды, формалности, длѣжности, и пр.), и настояваніе да ся проповѣдва то като вѣра на евангеліе-то (т. е., религія благовѣствующа бесплатно и пълно спасеніе чрѣзъ вѣрж само въ достоинство-то на Христово-то дѣло).

Третья-ша забѣлѣжка е, че ный трѣбва да обърнемъ вниманіе повече на *начала-та* отъ които Лутеръ ся е ржководилъ, отколкото на *личны-тѣ му заключенія*; защото самый-тѣ духъ на Реформаціѣ-тѣ е былъ да прѣкрати наложено-то еднообразіе, което прѣобладавало въ Римо-Католическѣ-тѣ церквѣ, и което ся обържло на мъртвѣ формалность, и да го замѣни съ еднообразіе само въ начала, като оставя да има разнообразіе въ подробности-тѣ. Лутеръ, запримѣръ, като желаялъ да не направи разногласіе-то между прѣобразователи-тѣ и Папѣ-тѣ по-голѣмо отколкото е было необходимо нужно, былъ ся съгласилъ да държи и за напрѣдъ, но поизмѣнено и прѣчистено, исповѣдалище-то, епископскый-тѣ чинъ, праздниці-тѣ, и другы двѣ или три нѣща. Но въ другы страны, подѣ